

Hoe men in Neerpelt een steiger maakt

Toen me enkele maanden geleden eens iemand zei dat onze steiger eigenlijk toch maar van eenvoudige makelij was en daarbij minachtend wees op een losse plank, heb ik hem het volgende geantwoord:

Inderdaad, een kunstwerk is het niet, maar toch vergde het meer werk en inspanning dan men op het eerste gezicht zou vermoeden. Dit laatste scheen hij echter niet goed te kunnen geloven, want hij fronste zijn wenkbrauwen, alsof hij wilde zeggen dat hij zoiets op een halve dag klaarspeelde.

Neen, een steiger maakt men niet op een halve dag, zelfs niet op dagen. Het is een werk van weken, hoe paradoxaal dit ook moge klinken. Vooreerst moet er over dit project vergaderd worden. Wordt het voorstel aangenomen, dan wordt er een aanvraag ingediend bij de Dienst der Scheepvaart. Slechts wanneer deze heren hun goedkeuring hebben gegeven, kan men aan een plan beginnen te denken. Een plan heeft wel niet zo heel veel om het lijf, maar toch is het weer een werk van dagen, want een plan is altijd vatbaar voor veranderingen.

Dan moet er voor materiaal gezorgd worden: de voorzitter krijgt de taak voor het hout en het ijzer te zorgen, en de Renckensen moeten maken dat er tijdig cement en zand is, terwijl de dijkwachter voor de calcium zorgt. (Calcium is een scheikundige stof die tussen de mortel wordt gemengd en zorgt voor een snelle verharding.) Het ijzer wordt door de sailorman gezaagd (en van zagen kent hij iets) en voorzien van gaatjes. Ook geeft hij de ijzeren staven een stevige laag teer.

Wanneer dit allemaal achter de rug is, volgen dagen van ongeduldig wachten op een gunstig ogenblik. Om van een gunstig ogenblik te kunnen gewagen, moeten er aan twee essentiële voorwaarden voldaan zijn. Ten eerste moet er een lage waterstand zijn, en ten tweede mogen er op het moment van de operatie en de eerste uren daarna geen schepen voorbij komen.

Deze dagen treffen we dan de voorzitter nagenoeg ganse dagen aan het kanaal aan om de scheepvaart te controleren en de evolutie van het water na te gaan. Het beste doet men in deze dagen eraan, als hij u vraagt hoe het met het water gesteld is, te zeggen dat het zakt, daar u bij een tegengesteld antwoord het gevaar loopt dat hij zich op u kwaad maakt.

En hierover kan ik een woordje meepraten. Zo vroeg hij me eens op een ochtend te gaan zien hoe het met het kanaal gesteld was. Toen ik bij mijn thuiskomst zei dat het water gestegen was, keek hij me zo vuil aan dat ik wijselijk besloot nooit meer de waterstand te controleren. Toen werd Jos uitgestuurd en toen deze dan natuurlijk met gunstigere berichten binnenkwam, zie hij me voor de zoveelste maal: “gij zijt voor niets goed, zo’n sukkelaar als u heb ik nog nooit gezien.” Maar om toch weer bij hem in de gratie te komen, zie ik toen diplomatisch: “ja, onze Jos zal wel gelijk hebben, maar toen ik ging zien vaarden er juist schepen voorbij, zodat ik het niet goed kon zien.

Wanneer dan na lang wachten eindelijk het uur aangebroken is, heerst er op de dijk een drukte van belang. Iedereen wil getuige zijn van dit indrukwekkende schouwspel. Eerst worden er door de voorzitter gaten in de dijk gekapt en dan worden de ijzeren staven erin gemetseld. Dit gaat echter nooit zonder incidenten gepaard. Terwijl de voorzitter met zijn stevige handen de gaten met mortel vult, moet Jos eigenlijk al de rest doen. Hij moet het ijzer goed recht houden en bovendien moet hij de hamer en de beitel ook bij zich houden.

En wanneer de arme sukkelaar dan per ongeluk de beitel in het water laat vallen, dan krijgt hij zoveel scheldwoorden naar zijn hoofd geslingerd dat hij er meteen de brui aan zou willen geven. Maar gelukkig voor hem is er tussen al die lachende toeschouwers ook nog iemand met een

goed hart, die hem dan zegt: "Kom Jos, geef die hamer maar aan mij, anders valt die er sebiet ook nog in."

Ondertussen staat Muriel reeds in haar badpak en laat zich zachtjes in het water glijden en tast de bodem van het kanaal af. In dit werk wordt ze voortdurend gehinderd door de woorden van de voorzitter, die haar verwijt dat ze te veel golven maakt.

Wanneer ze dan eindelijk na lang zoeken en tot grote opluchting van Jos, die al deze tijd gespannen en doodsbleek heeft zitten wachten, de bijtel op het droge brengt, kan met het werk voortgegaan worden.

Maar nauwelijks heeft de voorzitter weer mortel in handen, als hij opgeschrikt wordt door het alarmerend geroep van de hulpvaardige toeschouwer, die vol angst voor de scheldwoorden en met bevende stem zegt: "Broekx... Broekx... now schiet 'r mich begodverdoeme den hamer oech nog in."

En het is weer Muriel, die er dank zij haar koelbloedigheid in slaagt de hamer op het droge te brengen. Wanneer de mortel goed hard is, wat ook weer verschillende dagen duurt, kan men er de planken op schroeven. Dit werk gebeurt voor het grootste deel door Feil. Daarom is het ook goed te begrijpen dat sommige schroeven ondersteboven zitten en dat onze steiger nog steeds niet helemaal af is. (Fiel, laat u dit niet zeggen, maar schiet aan het werk)

Auteur onbekend. Vermoedelijk Jan Broekx. De schrijver mag zich steeds melden.